

Vojeslav Molè:

Bog.

Bil v jutru mojem žgoča si Beseda,
nikjer rojena, neizrečena nikdar,
v vrtincu cest postal si sanja bleđa,
izbrisala sta dvom in prvi Te vihar.

Zdaj je poldan in v moja šumna polja
zavel vetrov je Tvojih blaženi pozdrav,
zdaj slutim Te, Ti moja solnčna volja,
Ti most z bregov do večnih, tajnostnih daljav.

A pride mrak, odrine jadro z brega,
v naročje Tvoje splapola škrlaten dan,
in kot dobrava v bele sanje snega
utonem v Tvojih sanj zasenčeni pristan.

R. Zarnik:

Jutro.

Vstani Naja, moja sladka Naja!
Po slemenih zarja se sprehaja
v mehki, rožnobiseri tenčici,
zlata ptič sedi ji na ročici:
krila demantna, očesca bliski,
perje belo kakor sneg oblakov,
dva plamenčka rožna sta nožici.
Zlata ptica — svetli žarek solnčni.

Zbogom Naja, moja sladka Naja!
Po slemenih zarja obledeva,
zlata ptič pod nebo je vzprhutnil
na srebrnih krilih dneva.

